

Diamantstein Zsuzsa És Családja

Ez a kép 2003. április 24-én készült, Péter fiamék itthonléte alkalmából és születésnap alkalmából is. Az ünnepi asztal látszik is. Péter fiam 55 éves születésnapját és a Zsuzsi menyem (szül. Derzsi Zsuzsa), Gyuri fiam feleségének 46. születésnapját ünnepeltük. Jobb oldalt az első férfi Péter fiam, mellette a felesége, Angela, az asztalfőn Zsuzsi menyem, mellette a kisebbik lánya, Judit, középen a Péter lánya, Andrea, mellette a Zsuzsiék nagyobbik lánya, Kati és a végén én. A képet Gyuri fiam készítette. A lakásom legkisebb szobájában készült a kép, a gyerekek szobája volt eredetileg. Nagyon kellemes volt. A tortát én sütöttem persze, de már félig-meddig jól voltak lakva, úgyhogy ahhoz nem nagyon nyúltak. Nagyon boldog voltam. Sajnos idén nem tudom, hogy jönnek-e, de remélem? Akkor véletlenül úgy alakult, hogy húsvéti vakáció volt, tehát mindenki szabad volt. Nagyon-nagyon szép és kellemes napokat töltöttünk tavaly együtt. Nem voltak sokáig, egy pár napot töltöttek itt, nagyon kellemes volt. Andrea unokámnak nem volt épp olyan kellemes, mert ő tanult végig, mert érettségi előtt állt, ő orvos akar lenni mindenképpen. A forradalom után [lásd: az 1989-es romániai forradalom] a menyem mindenáron el akart menni. Jöttek ezek a hírek, hogy Izraelben kolbászból van a kerítés ugyebár, és volt egy olyan érzés benne, hogy ő nem akarja, hogy ezzel a Diamantstein névvel baja legyen. Ő mondta ezt, holott ő 'get-beget' [valódi, vérbeli] román volt, ő forszírozta, és 1992-ben el is mentek Izraelbe. Most Petah Tikván élnek, a fiam a mesterségében, tehát a szakmájában dolgozik, mióta kikerült, a menyem ott végezte el újonnan a jogot ivrit nyelven, amiért az ottaniak is csodájára jártak, hogy valaki úgy megtanuljon egy nyelvet, egy olyan mesterségben méghozzá, ahol beszélni kell. Az unokám hat éves volt, tehát nála nem volt probléma. Péter fiam beszéli a legrosszabbul az ivrit nyelvet, de ahogy mondják, boldogul vele. A kisebbik fiú, Gyuri sokat gondolkodott, hogy mi legyen, és hát nagyon beleválasztott, mert hát történelemtanár lett. Isában végzett, remek eredménnyel. Sokáig dolgozott Bukarestben, nem tudott hazakerülni, nem volt itt állása, itt egy elég kellemetlen tanfelügyelő volt, és az nem akarta hazahozni, így Bukarestben dolgozott. Tulajdonképpen archeológus szeretett volna lenni, de sehol múzeumban nem volt hely, és itt a közelben sem volt. Bukarestben maradt, azzal a gondolattal, hogy Bukaresttel biztos könnyebb cserélni. De hát nem volt egyáltalán könnyű, nem tudott cserélni. 1982-ben nősült meg, egy idevaló magyar kislányt vett el, Derzsi Zsuzsát, ő a

közigazdaságit végezte el Kolozsváron. A férjem halála után a volt vezérigazgatója, egy végtelenül rendes ember -- sajnos ő is meghalt már, Argint mérnöknek hívták -- kreált egy ilyen inspektori állást Szászrégenben, mert a vállalatnak volt iskolája, és oda kinevezte Gyurit, hogy haza tudjon jönni, mert akkor már nő volt, és akkor így utazott [Szász]Régenbe. A forradalom után visszakerült megint a tanügyhöz, máshol nem lévén állás, mai napig is Gernyeszegen dolgozik két iskolában. Meg van elégedve.